

திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகள்

மாறி மாறிப் பின்னும்

18

மலைப்பாதையில் பஸ் ஏறுகையில், ரேவு சுவர்க்கத்துக்கே சென்று கொண்டிருப்பதாக நினைக்கிறாள்.

இருமருங்கிலும் பசுமைகள்... இன்னதென்று சொல்லத் தெரியாத பூக்கள்; செடிகள்; கொடிகள்... மொட்டை மொட்டையாகப் பாறைகள்; இங்கே, வெள்ளி மின்னும் மின் கோபுரந்தாங்கிகள்.

ரேவு இந்தச் சொர்க்க சுகத்துக்கு ஊறு செய்ய விரும்பவில்லை. குரலே எழும்பவில்லை. மனமோ, 'சுவாமி, நீங்கள் எத்தனை கருணையுள்ளவர்! நான் இத்தனை நாட்கள் நடந்து வந்த வெப்பம் தீர, என்னைக் குளிர் சுனையில் முழுக்காட்டுகிறீர்! எனக்கு இப்போது பந்த பாசம் எதுவுமில்லை. என்னை இதே நிலையில் இதே உணர்வில் நிலைத்து விடச் செய்யுங்கள்... எனக்கு வேறொன்றும் வேண்டாம்...' அந்தி நெருங்கி வரும் நேரத்தில், ஓரிடத்தில் அவர்கள் இறங்குகிறார்கள். கானகத்தில் மக்கள் வாழும் குடியிருப்பு அது.

நுழைவாயிலை ஒட்டி, கெட்டியாகக் கூரை வேயப்பட்ட நீண்ட தாழ்வரை உள்ள பள்ளிக்கூடம் விளங்குகிறது. குழலெங்கும் வாழை, பலா, மா என்று கனி கொடுக்கும் மரங்கள். அகன்ற இலைகள் உள்ள தேக்கு மரங்கள். தரையில் படர்ந்த பூசணிக் கொடிகள். ஆங்காங்கு தனித்தனியான மண் சுவர்களும் கீற்றுக் கூரையுமாக விளங்கும் குடில்கள்... சிறுவர் சிறுமியர்... விளையாடும் முற்றங்கள்... கோழிகள்... நாய்கள்...

அரைமுண்டும், மேல் முண்டுமாக மூங்கில் சீவும் ஓர் இளைஞன் இவர்களைப் பார்த்து நிற்கிறான்.

“தர்மராஜ் மாஸ்டர்...”

“வாங்க...” என்று அவன் கூட்டிச் செல்கிறான்.

குடியிருப்புக்கு வெளியே, பள்ளியைக் கடந்து, சோலை நடுவே சிறு வீடு தெரிகிறது. சுற்றி வேலி. ரோஜாச் செடிகளில் ஒன்றில் பெரிய மலர் விளங்குகிறது. கொய்யாப் பூவும் பிஞ்சுமாகக் கத்திரி, வெண்டை, பாகல்.

கம்பிக் கொக்கி போட்ட வேலிக்கதவை நீக்கும் போதே ஒரு நாய் வந்து குலைக்கிறது ஒட்டு மீசையும், முன்புறம் உள்ளடங்கிப் போன கிராப்புத் தலையுமாக ‘மாஸ்டர்’ வருகிறார். லுங்கியும் மேல்சட்டையும் அணிந்திருக்கும் அவர் கண்கள் அகலுகின்றன.

விரித்த கைகளுடன் ஓடி வந்து ரங்கப்பாவின் கையிலிருந்து பையை வாங்கிக் கொள்கிறார்.

“வாங்க... வாங்க, புரொபசர் சார்!” என்று உள்ளே கூட்டிச் செல்கிறார். “வாங்கம்மா, வாங்க...”

முன்னறைத் தரை வழுவுவதுவென்று மண் பூசப்பட்டுக் கறுப்பாகப் பளபளக்கிறது. புதிதாக வெள்ளை பூசப்பட்ட சுவரில் மரமுளைகளில் சட்டை, சராய் துண்டு மடித்துப் போடப்பட்டிருக்கிறது. மெழுகுவர்த்தி விளக்கு, ‘அன்பே கடவுள்’ என்ற வாசகம் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு ஜிகினாப்படம். அவருடைய பெற்றோர் போல் விளங்கும் ஒரு படத்தில் பட்டு நூல் மாலை விளங்குகிறது. நாடா பின்னப்பட்ட கட்டிலில் பாயை விரித்து உபசரிக்கிறார். அந்த இளைஞனிடம், “இவர் என் அப்பா போல, அவருடன் சிறையில் இருந்தவர்...” என்று கூறி, ஒரு செம்பை உள்ளிருந்து எடுத்து வந்து, “இதில் கொஞ்சம் பால் வாங்கி வா... பவர் அவுஸ்க்கு அந்தால போயிப் பாரு...” என்று கொடுக்கிறார்.

“உங்க மக இல்ல...?”

“அது கட்டிக் குடுத்தாச்சு சார், நாலு வருசமாச்சு. இப்ப ஆறுமாசப் புள்ள இருக்கு. இங்கதா, இந்த மலைக்கு அந்தப் பக்கம், எஸ்டேட் ஸ்கூல்ல வேலை செய்யிது. மருமகன் டிரான்ஸ்போர்ட் பஸ் டிரைவரா இருக்கிறான்...”

“அட... ரெட்டைப் பின்னல் கவுன் போட்டுட்டு நான் முன்ன நீ அங்க கூட்டிட்டு வந்தப்ப பார்த்த மகதானே? அதுக்குள்ளவா?...”

“நீங்க பாத்து ஒம்பது வருசம் ஆச்சு ஸார்... வீட்டில் அம்மா சுகமா? இவங்கதா மகளா?”

“ஆமா, டிராமா கேம்ப்னு வந்தோம். நீங்க போன வருஷம் வந்தப்பக்கூட, அட்ரஸ் குடுத்து வாங்கன்னு கூப்பிட்டிங்க. இந்தக் காடு, மலை, ஆறு, அருவி எல்லாம் நல்லாருக்கும்னு, இவளைக் கூட்டிட்டு வந்தேன்...”

“இவங்கதா அமெரிக்காவில் இருக்காங்களா?”

“இல்ல, இது தங்கச்சி மக... ஏங்கூடதா இருக்காங்க இப்ப...”

“ரேவம்மா, தர்மனின் அப்பா, அந்தக் காலத்தில் இந்தப் பக்கம் ஒரு பிரைமரி ஸ்கூலில் மாஸ்டராக இருந்தார். இங்க இந்த ஆதிவாசிகளுக்கு அவர் எத்தனையோ சேவை செய்திருக்கிறார். இவம்மாவும் டீச்சர் தான். ரெண்டு பேருமே சுதந்தரப் போராட்டத்தில் ஜெயிலுக்குப் போனவங்க. இவரைத்தான் கைக்குழந்தையாத் தூக்கிட்டு சிறைக்குப் போனார் அம்மா...”

தர்மராஜா சிரிக்கிறார்.

“அப்பாவ மாஸ்டர்ன்னது, எனக்கும் அந்தப் பேராயிட்டது...”

“நீங்க பவர் அவுஸ்லதான வேலை செய்யிறீங்க?...”

“ஆமா ஸார். முதல்லல்லாம் மாத்திட்டே இருந்தாங்க. ஜோதி கீழ்தான் செயின்ட் மேரிஸ்ல படிச்சி, டீச்சர் டிரெயினிங் எடுத்திச்சி. இப்ப முத்தாறு எஸ்டேட்ல வேலைக்குப் போயி மூணு வருசமாச்சி. எனக்குப் பக்கத்துல இருக்கு. அங்க லயன்ல வீடு குடுத்திருக்காங்க. என், ஒரே கஷ்டம்,

மருமகனுக்கும் தாய், தகப்பன் மனுசா இல்ல. இங்கியும் யாரும் இல்ல. அது புள்ளய வச்சிட்டு ஒத்தையில் சிரமப்படுது. ஆளு யாரும் இங்கேந்தும் போறதுக்கில்ல. அங்கியும் இல்ல...”

அவர் உள்ளே சென்று ஒரு தட்டு நிறைய முறுக்கும், ஒரு வாழைப்பழச் சீப்பும் எடுத்து வருகிறார்.

“சாப்பிடுங்க ஸார்! சாப்பிடுங்கம்மா!”

ரங்கப்பா முறுக்கை எடுத்துப் பிட்டவாறே, “சாப்பிடு ரேவம்மா!” என்று சொல்கிறார். ரேவு ஒரு முறுக்கை எடுத்து விண்டு வாயில் போடுகிறாள். பொரபொரவென்று மிக ருசியாக இருக்கிறது. சீரகமும் ஓமமும் மணக்கிறது.

“இது... எப்படிப் பண்ணுறாங்க?”

“மக கொடுத்தனுப்பிச்சிச்சம்மா. மாப்பிள மேலுக்கும் கீழுக்கும் பஸ்ல போறவர்தானே? இந்தப் பக்கம் வர பஸ்ல இப்படி எதிம் குடுத்தனுப்புவாரு. நல்ல பையன். ஒரு கெட்ட பழக்கமும் கிடையாது. அப்பா தெரியாது. அம்மா இங்க டாம் ஸைட்ல கூலி வேலை செஞ்சிட்டிருக்கையில் யானை மிதிச்சி செத்துப் போனா. இவன நான் தான் அரிஜன் ஆஸ்டலில் சேர்த்துப் படிக்க வச்சது. ஜோதிக்கு இஷ்டமாயிருந்திச்சி. கட்டிக் குடுத்திட்டேன். உங்களுக்கு சிரமம் இல்லேன்னா, நாளைக்கிப் போகலாம் ஸார். அம்மாவும் பாத்தாப்பில இருக்கும். அது சந்தோசப்படும்...”

“ஓஷூர். போகலாமே? நாங்க இங்க தங்கி எல்லாம் பார்க்கணும்னுதான் வந்திருக்கிறோம்...”

“லைன்ல வீடு சவுரியமாயிருக்கு. மூணு டீச்சர் இருக்காங்க. ஒரு டீச்சர் கல்யாணமாகாதவங்க. இன்னொரு டீச்சர் புருஷன் பொஞ்சாதியா இருந்தாங்க. அவரு ரிடயர் ஆயிட்டாரு. மாப்புள்ள ஒரு நா மேல தங்குவாரு. ரெண்டு ட்ரிப் போக வேண்டியிருந்தா கீழ தங்கிடுவாரு... கிரீசல் வுட்டுட்டுப் போவுது. ஸ்கூல் மேல இருக்கு. தாய்ப்பால் கூடக் குடுக்கறதுக்கில்ல...”

‘குழந்தைப் பார்த்துக் கொள்ள ஆளில்லாக் குறையைச் சொல்கிறாரே? இவர் மனைவி இல்லையா?’

ரேவுவுவின் மனசில் வினா எழுகிறது. ஆனால் ரங்கப்பா கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

அந்த வீடும், இயற்கையோடிணைந்த சுற்றுப்புறமும் மிக நன்றாக இருக்கின்றன. ஓர் அலுமினியம் குண்டானில் சோறு வடித்து, சட்டியில் காய்களைப் போட்டு ஒரு குழம்பு அவரே காய்ச்சுகிறார்.

“இங்கே இருக்கும் ஆதிவாசிகள் உழைப்பாளிகள். இப்போதெல்லாம் இங்கு படிக்காதவர்களே இல்லை. கபடம் இல்லாதவங்க. எனக்கு இங்கேயே இருந்த பின் கீழே போனாலும் பிடிப்பதில்லை...” என்று கூறுகிறார் தருமர்.

ரேவு இந்தச் சூழலில் வாழ்வதைப் பற்றிக் கற்பனை செய்கிறாள்.

‘இங்கே ஆண் பெண்ணை ஒடுக்கமாட்டானா? ஒருவரைப் பற்றி மற்றவர் வம்பு பேசமாட்டார்களா? சண்டை கிடையாதா?’

வாழை இலையில் மூவரும் உணவு கொள்கிறார்கள். அவள் இலையை எடுக்க முற்படுகிறாள்.

“நீங்கள் அதெல்லாம் செய்ய வேண்டாம். கை கழுவிக்கிங்கம்மா!” என்று பின்பக்கம் மறைவிடம் செல்ல ஒரு டார்ச் விளக்கை அவளிடம் கொடுக்கிறார் தருமர்.

வாசல் குறட்டில் உட்கார்ந்து ரங்கப்பாவிடம் பல விஷயங்கள் பேசுகிறார். அரசியல், தேசியக் கல்வி, ஆதிவாசி நலம் என்று பல செய்திகள்.

ரேவுவுக்குக் கன்னியாகுமரியில் இருந்த போது ஏற்பட்ட பொருந்தாமையும் பரபரப்பும் இங்கு இல்லை.

அவர்கள் பேசும் போது, அவள் எதிரே தெரிந்த கானகங்களைப் பார்த்தவாறு அமர்ந்திருக்கிறாள். வானில் இரண்டொரு நட்சத்திரங்கள் தெரிகின்றன. காடு... அமைதி...

எங்கோ மெல்லிய குரலில் யாரோ பாடும் ஒலி கேட்கிறது.

கரும் பாய் விரித்தாற் போன்ற அமைதி. அதன் பின்னணியில் ஒலிப்பூக்கள்... மெல்லிய கோலங்கள்...

மனம் அப்படியே ஒட்டிக் கொள்கிறது. பகலில் பார்த்த கோலங்கள் உயிர்க்கின்றன. இறையும் அருவிகள் காடுகள்... தன்னிச்சையாக இவள் எந்த பந்தமுமின்றி உலவுகிறாள். பசி, தாகம், உடல் என்ற உணர்வு, எதுவும் எதுவுமில்லாமல்... மரத்துக்கு மரம் தாவும் திறன், மலை முகட்டில் சாய்ந்து காலம் என்ற எல்லை கடந்து ஒன்றும் சுகம்... எதை எதையோ கற்பனை செய்கிறது.

“ரேவம்மா? குளிரல உனக்கு? வெளியில் நிற்கிறாயே?...”

“உம்...? இல்லப்பா... இங்க ரொம்ப நல்லாயிருக்கு.”

“படுக்கப் போகலாமா? தூக்கம் வரல? என்ன மணியாச்சு?”

“பத்தரை இருக்கும். இங்கே ரேடியோ, டி.வி. எதுவும் கிடையாது. அங்கே என்ன பாட்டுச் சத்தம் போல கேட்குது?”

“அதுவா, உள்ளே பெருமாள் காணி பாடிட்டிருப்பார்... பரம்பரையாக, இவங்களில் தெய்வ பூசை, பேய் பிசாசு ஓட்டும் சடங்குப் பாடல் எல்லாம் தெரிஞ்சவங்களில் ஒரு பெரியவர். இப்ப தலைமுறைகள் மாறிப் போச்சு... அவர் சும்மாவும் பாடிட்டிருப்பார். சடங்காகவும் பாடலாம்...”

“அவங்க சமுதாயத்தில் சில சட்டதிட்டங்கள் இருக்கு. வெளியே எதையும், யாரையும் சாராமல் தங்கள் தேவைகளைத் தாங்களே பூர்த்திச் செய்து கொண்டு இயற்கையுடன் வாழ்ந்த சுதந்தரமான பழங்குடிகள். காட்டில் ஒரு மரம் விழுமுன் இன்னொரு மரம் வைத்து, செல்வத்தை பெருக்கியவர்கள். சுள்ளிகள், வீழ்ந்த மரக்கிளைகளை எரிபொருளாக எடுத்துக் கொண்டார்கள்; தேன் எடுத்தார்கள். காயும், கனியும், திணை போன்ற தானியங்களையும் நிலத்தில் உழைத்துப் பெற்றார்கள். ஆற்றில் மீன்

உணவு கிடைத்தது. உணவு, இருப்பிடம் எல்லாமே காடு கொடுத்தது. வனவிலங்குகளையும் அழித்ததில்லை. முற்காலத்தில் வில் அம்பைப் பயன்படுத்து, சிறு மான், பன்றி போன்ற விலங்குகளை உணவுத் தேவைக்குப் பெற்றாலும், பெண் விலங்குகளை அவர்கள் கொல்ல மாட்டார்கள். இப்போது வில் நம்பு நாகரிகம் போய்விட்டது. துப்பாக்கி வெடி மருந்துகளும் இல்லை. எனவே அத்தகைய விலங்குகள் பயிரை அழிக்க வரும் போது சிக்கினாலே அபூர்வமாக இரையாகும். கோழி வளர்க்கிறார்கள். ஆடு மாடுகளும் அபூர்வமாகவே வளர்க்கிறார்கள். ஏனென்றால் வனத்துறைக் கட்டுப்பாடுகள் இப்போது மிக அதிகம். கீழே படிக்கப் போய், நாகரிகம் பெற்ற சிலர், பெண்களும் கூட வேறு சமூகத்தில் திருமணம் செய்து கொண்டு விடுகிறார்கள். அவர்களை இவர்கள் உள்ளே அநுமதிப்பதில்லை. சமூக விலக்கு இருக்கிறது.”

“ஒருவகையில் இது சரின்னு படுத்து ஸார்...”

“ஏன்?”

“ஏன்னா, அவன் தேவை அதிகமாகுது. உழைக்காமல் ஊதியம் பெறும் வாழ்க்கை பழக்கமாவதால், இங்கே அநாகரிம்னு நினைக்கிறான். கூசறான். டி.வி., சினிமா, பகட்டான ஆடைகள், ஆடம்பரங்கள் நாகரிகச் சின்னங்களாக நினைக்கிறார்கள். கிழங்கு வெட்டுவதும், மீன் பிடிப்பதும், மூங்கில் வலை பின்னுவதும், தட்டி முடைவதும், மண் வெட்டுவதும் அவனுக்கு நாகரிகங்களாக இல்லை. இப்போது ஆணும் பெண்ணும் சமமாக இருக்கிறார்கள். சீதனம், வரதட்சணை எதுவும் இல்லை. பெண் சிசுக்கொலை, அது இது என்று எந்த அதீதமான ஒழுக்கக் குலைவுக்கும் இடமில்லை. இதெல்லாம் நம் படிப்பும் நுகர்பொருள் நாகரிகங்களும் வரும்போது கூட வருமே?...”

“அப்படியானால் கல்வியே வேண்டாமா? என் பையன் சினிமா பார்த்துக் கெட்டுப் போகிறான். அதனால் அவனுக்குக் கண்பார்வையே வேண்டாம்து ஒருத்தன் வரம் கேட்டானாம். அப்படியல்லவா இருக்கு?”

“இல்ல, இவங்க எல்லாரும் எழுதப் படிக்கத் தெரிஞ்சுக்கணும்னு நினைக்கிறாங்க. சிறார் படிப்பை நிறுத்தி, தேயிலைத் தோட்டத்துக் கூலிக்கு அனுப்புறதில்ல. இவங்களுக்குள்ளே பச்சிலை மருந்து, பாரம்பரியமான வழக்கு, வைத்தியம், பஞ்சாயத்து நீதி - எல்லாம் இருக்கு. அவங்க பிரச்சனைகளை அவங்களே தீர்த்துக் கொள்ளும் நெறிமுறைகள் இருக்கு. இதனால் இங்கே எந்தப் பிரச்சனையுமில்ல. முற்போக்கான கொள்கைகளை அவங்க ஏத்துக்கறாங்க. அவங்க என்ன செய்வாங்களோ, எப்படியோ, மூன்று, இரண்டு குழந்தைகளுக்கு மேல் இல்லை. நாளைக்குப் போய் பாருங்கள், ஆரோக்கியமாகவே பெண்கள் இருக்கிறாங்க...”

ரேவுவுக்குக் கேட்கக் கேட்க வியப்பாகவும் பிரமிப்பாகவும் இருக்கிறது. அன்றிரவுக்கு அவள் கட்டிலிலும் அவர்கள் இருவரும் கீழே சற்று எட்டியும் படுத்து உறங்குகிறார்கள்.

மறுநாட் காலையில் குடியிருப்புகள் சென்று இயற்கை வாழ்வு வாழும் பழங்குடிகளைப் பார்க்கிறார்கள். ‘மாஸ்டரின் மாஸ்டர்’ என்ற அறிமுகத்தில் தேனும், தினைமாவும், பழங்களுமாக விருந்தோம்பலை ஏற்கிறார்கள். அருவியோரம் தங்களை மறந்து அமைதி இன்பத்தில் திளைக்கிறார்கள்.

அடுத்த நாள் அதிகாலையிலேயே அவர்கள் மூவரும் மகள் வாழும் தேயிலைத் தோட்டச் சூழலுக்குப் புறப்படுகிறார்கள்.

கீழே இறங்கி, வேறொரு ஊரில் இருந்து மீண்டும் மலையேற வேண்டும். பஸ் நிறுத்தத்தில் காலை ஒன்பது மணிக்கு இவர்களைப் பார்த்ததும், நடத்துனராக இருக்கும் ஒருவர் விரைந்து வந்து மாஸ்டரை

வணங்குகிறார். “மாஸ்டர் ஸார்? மக வீட்டுக்கா? இந்த ட்ரிப்லதா மணியும் நானும் வாரோம்...?”

“நா நேத்து பாண்டியன் கிட்ட லெட்டர் குடுத்தனுப்பிச்சேன்...”

“வாங்க...”

கசகசவென்று மக்கள் நெருங்கி, மூட்டையும் கூடைகளுமாக மேல் குடியிருப்புக்குச் சாமான் ஏற்றுகிறார்கள்.

அப்போது ஓரத்து மருந்துக் கடையில் இருந்து ஏதோ மருந்து வாங்கிக் கொண்டு ஓடி வரும் காக்கிச் சட்டைக்காரர் அவர் தாம் மருமகப்பிள்ளையோ?... சிவப்பாக, அரும்பு மீசையுடன், சினிமாக் கதாநாயகன் போல் காட்சியளிக்கிறான்.

“வணக்கம் மாமா, இப்பதா சைகிள் ஷாப்பில் தேவாவைப் பார்த்தேன். பாண்டியன் லெட்டர் குடுத்ததைச் சொல்லிக் கொடுத்தான். ரொம்ப சந்தோஷம். வாங்க... முன்சீட்டில் வந்து உட்காருங்கம்மா... முன் பக்கமா வாங்க...”

மாத்திரைகள், மருந்து அடங்கிய பையை, ஓட்டுனர் இருக்கைக்கு அருகில் உள்ள துணிப்பையில் வைக்கிறான்.

மூட்டையின் மீது கால் வைத்து, முன் பக்கம் இருக்கையில் மூவரும் வசதியாக உட்காருகிறார்கள்.

“இங்கே இருந்துதான் மலை மேல் உள்ள குடியிருப்புக்களுக்குச் சாமான்கள் போக வேண்டும். அதனால் எல்லாமும் ஏற்றிக் கொண்ட பின் புறப்படும்...”

வண்டி கிளம்ப அரைமணியாகிறது.

மாமனாரும், அவர் சிநேகிதர்களும் அபூர்வமாக விருந்தாளிகளாக வருகிறார்கள் அல்லவா?

இனிப்பு, கார வகைகள், அப்பளம், அபூர்வமாகக் கிடைக்கும் பழங்கள், பால்பொடி என்று சாமான்களை நிறைத்து விட்டான்.

வண்டி கிளம்பி சமதளத்தில் ஓடி அணைக்கட்டுப் பக்கம் பாதையில் ஏறுகிறது. அங்கே அருவி கொட்ட, நீராட வசதி தெரிகிறது.

“இங்க குளிக்கலாம். திரும்பி வார்ப்ப, நீங்க இங்க இறங்கிக் குளிச்சிட்டு, அடுத்த பஸ்ல ஏறிட்டு டவுனுக்குப் போயிடலாம்...” என்று கூறுகிறார்கள்.

அந்த மலை ஏற்றத்தில் இல்லாத வளமையை ரேவு பார்க்கிறாள். குளிர்ந்த காற்று சுகமாக வருகிறது. இங்கு மொட்டைப் பாதைகளே தெரியாத அடர்ந்த பசுமை. மூங்கில்கள்... பெரிய பெரிய இலைகளுடன் தேக்கு கீழே ஏதோ ஆறோ அருவியோ ஓடுவது தெரியாத பசுங்காடு, அகல அகலமான தழைகள் கொண்ட புதர்கள்... தாழை போன்ற புதர்கள்.

கண்களுக்கும் கருத்துக்கும் விருந்தாக விரிகின்றன.

“இந்தக் காடுகளில் புலிகள் இருக்குமோ?”

“இருக்கும். சிங்கம் தவிர எல்லா விலங்குகளும் உண்டு.”

“யானைகள்?”

“உண்டு. கீழே பாருங்கள். அடர்த்தியாக, பள்ளம் - தண்ணீர் தெரியல? யானைகள் இருந்தால் தெரியாது. இங்கே முன்பெல்லாம் இரவிலும் ஒரு ட்ரிப் பஸ் வருவதுண்டு. இப்போது வனவிலங்குகளுக்கு இடைஞ்சலாகும்னு, இரவு ஏழரையுடன் பஸ் மேலே நின்றுவிடும். காலையில் தான் எடுப்பார்கள்.”

“அதான் நம்ம டிரைவர் சாருக்கு வசதி. வீட்டில் தங்க முடியும்...”

முழு வனங்கள் முடிந்து பசும்பாயலாக தேயிலைத் தோட்டங்கள் விரிகின்றன. இடை இடையே வெள்ளி போல் தோகை மினுக்கும் மரங்கள், பரந்த பாவாடையை விரித்துக் கொண்டு அமர்ந்து தோற்றும் தேயிலைச்

செடிகளுக்குக் காவலர் போல் நிற்கின்றன. குறுகிய பாதையில் முக்கி முனகி பஸ் மெல்ல ஏறுகிறது.

சரிவுகளிலும், பள்ளங்களிலும், அங்கிங்கெனாதபடி தேயிலைச் செடிகள். ரேவு இப்படி ஓர் உலகம் இருக்கும் என்று கற்பனை கூடச் செய்ததில்லை. பஸ் விளிம்பில் வளைந்து திரும்பி, மேலே ஏறும் போது, அந்த ஓட்டுனரை அவள் பார்க்கிறாள். இத்தனை மனிதர்களையும் இவர்கள் குடும்பங்களின் வாழ்க்கை இலட்சியங்கள், ஆசை அபிலாஷைகள் எல்லாவற்றையும் அவன் தம் பொறுப்பாய் ஏற்று இந்த வண்டியை ஓட்டுகிறான். எத்தனை உயர்வான வேலை!

ஓரிடத்தில் வண்டி நிற்கிறது. அஞ்சல் அலுவலகம், சிறு தேநீர்க்கடை... பயணிகள் இறங்குகிறார்கள். சாமான்கள் இறங்குகின்றன... தேநீருந்த இறங்குபவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

“மணி, மெடிஸின் வாங்கிட்டு வந்திருந்தா, டீச்சரம்மா வாங்கிட்டு வரச்சொன்னாங்க...” ஒரு கிழவர் வந்து நிற்கிறார்.

அவன் தன் துணிப்பையில் கைவிட்டுத் தேடி இரண்டு மாத்திரைப் பரல்களையும் சிறு புட்டிச் சொட்டு மருந்தையும் தருகிறான். பில்லும் பணமும் கைமாறுகின்றன.

“நல்லவேளையப்பா... புள்ள மூச்சுத் திணறிட்டிருக்கு. இந்த மருந்து கிடக்கலன்னா, என்ன செய்வமோ? ஆண்டவன் உன்னிய நல்லா வைக்கட்டும்!”

பஸ் இவர்களை அந்தக் குடியிருப்பில் இறக்குகையில் பகல் இரண்டு மணி.

“மாமா, இன்னிக்கு எனக்கு ட்ரிப்பாயிட்டுது, நாளைக்கி ஃப்ரீ... ஜோதிகிட்டச் சொல்லுங்க!” என்று சாமான்களை எல்லாம் எடுத்துக் கொடுக்கிறான் மருமகன். பாதையில் பஸ் வளைந்து செல்கிறது.

தேயிலைச் செடிகளுக்கு நடுவே படிகள். பார்க்குமிடமெல்லாம் பசுமை. கீழே பளிங்காய் ஓர் ஓடை செல்கிறது. சிறிய மரப்பாலத்தில் அதைக் கடக்கையில், ரேவு அதில் உள்ள மீனைப் பார்த்தவண்ணம் நிற்கிறாள். ஓடையின் பக்கங்களில், புனல்போல விரியும் வெள்ளைப் பூக்கள்... கூர்ச்சாய்த் தெரியும் சிவப்பு மொட்டுக்கள்... அவள் இத்தகைய பூக்களைப் பார்த்ததேயில்லை. நடக்க மட்டும் இடம் விட்டு, தேயிலைச் செடிகளை பயிராக்கி இருக்கின்றனர்.

மேலே வரிசையாக நாலைந்து வீடுகள் தெரிகின்றன.

மறுபடியும் படிகளேறி, ஓங்கி உயர்ந்த மரங்களுக்கு இடையே, அந்த வீடுகளுள்ள சுற்றுக்குள் செல்கிறார்கள்.

ஒரே ஒரு வீடுதான் திறந்திருக்கிறது. வாசலில் கொய்யா மரம்... பல நிறங்களில் பூக்கும் செம்பருத்தி இனச் செடிகள்... கீழே அடர்த்தியான புல்... வேலைகளில் படர்ந்த ரோஜாக் கொடிகள்...

ரேவு அங்கு நின்று அந்த அழகை அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் மாஸ்டரின் மகள் ஓடி வருகிறாள்.

“அப்பா...! ஆண்டவனே உங்களை இங்கு அனுப்பினார்” என்று கண்ணீர் துளும்பக் கூறுகிறாள்.

“என்ன... என்ன ஆச்சு, மகளே?... ஓ... ஏம்மா?...”

அவள் வந்தவர்களையே பார்க்காமல் அவரை உள் அறைக்கு அழைத்துச் செல்கிறாள். ரேவுவை ஏதோ ஓர் உந்தல் உள்ளே அவரைத் தொடரச் செய்கிறது.

கட்டிலில் பூங்குழந்தை ஒன்று படுத்திருக்கிறது. கம்பளிச்சட்டை, குல்லா... காய்ச்சல்... முச்சுத் திணறுகிறதோ? வயிறு உப்பி இருக்கிறதோ?

“அவங்க நேத்து ஷிஃப்ட் அங்க றைட். கீழே தங்கிட்டாங்க. நேத்து புள்ள நல்லா விளையாடிட்டிருந்திச்சு. ஆனா சாயங்காலத்துக்கப்புறம்

உடம்பு சுட்டிச்சி. நா... வச்சிருக்கிற மருந்தைக் குடுத்தேன். ராவெல்லாம் தூங்கல. அழுதிட்டே இருந்திச்சி. காலயிலேந்து பால் குடிக்கல. கண்ணு முழிக்காம இருக்கு. இன்னிக்கி ஸண்டே. டாக்டரும் இருக்க மாட்டாங்க, கீழ கூட... அப்பா... புள்ளையப் பாருங்க...”

குழந்தை போலிருக்கிறாள்... இவளுக்கு ஒரு குழந்தை.

ரேவு அருகில் செல்கிறாள். அதன் வயிற்றைப் பார்க்கிறாள்.

“கவலைப்படாதேம்மா, ஒண்ணில்ல. குழந்தை வெளிக்குப் போச்சா?”

“அது... தினம் போறதில்லீங்க. ஒண்ணு விட்ட ஒரு நாள் தான் போகும். இப்ப... முந்தாநா நான் ஸ்கூலுக்குப் போகுமுன்ன புள்ளக் கொட்டடில போச்சு. அதுனாலதா இப்பிடியா?...”

ரேவு குழந்தையை எடுத்து வைத்துக் கொள்கிறாள். ஏழெட்டு மாசம் இருக்கும். சுருட்டையான முடி. தகப்பனைப் போல் நல்ல நிறம். அழகான பெண் குழந்தை.

“பயப்படாதீங்க... காய்ச்சின வெந்நீரும், பாலும் கலந்து சர்க்கரை போட்டுக் கொண்டாங்க...”

“குடுத்தேன். பாட்டிலே வாயில் வைக்க விடலீங்க...”

“பாட்டில் வாணாம். ஒரு ஸ்பூன் போட்டுக் கொண்டாங்கோ.” ரேவு அதை எப்படியோ புகட்டுகிறாள்.

“விளக்கெண்ணெய் மாதிரி ஏதேனும் வச்சிருக்கிறீங்களா?”

“...இருக்குங்க...”

வெற்றிலை... நல்லவேளையாக வாங்கிக் கொடுத்தனுப்பியுள்ளார் மருகர்.

வெற்றிலைக் காம்பில் விளக்கெண்ணெய் தொட்டு, குழந்தையின் மலமிளக்கும் வைத்தியத்தை ரேவு செய்கிறாள். பரத் இப்படித்தான் இருப்பான். கடன்காரன்...

சிறிது நேரத்தில் குழந்தையின் சிக்கல் நீங்கி, சிரிக்கிறது.

“தாய்ப்பால், குடுக்கிறீங்கல்ல?”

“இல்லம்மா. ஸ்கூலுக்கும் கிரீச்சுக்கும் கிட்டத்தில் இல்ல. மலை ஏறி வரணும். எனக்கு வர்றதுக்கு நேரம் இருக்கிறதில்ல. சில நாளைக்கிக் கட்டிப் போவும். மேலே கொண்ஆந்து புள்ளயக் கொடுக்க வசதி இல்லீங்க; அதனால் அதுக்குப் புட்டிப்பாலேதான் மூணு மாசமா பழக்கப் பண்ணிருக்கிறேன்...”

“கூட யாருமே இல்லியா?”

“பிரசவம் கழிச்சி, இங்கதா சவுரியம்னு வந்திட்டேன். அப்ப ஸ்கூல் லீவு இருந்திச்சி. கீழ எஸ்டேட் ஆஸ்பத்திரி இருக்கு. ஒரு கிழப் பொம்புள அப்ப இருந்தாங்க. அவங்க மக வீட்டுக்குப் போகணும்னு போயிட்டாங்க. இங்க ஆளு கிடய்க்கிறது கஷ்டம்... நீங்க... தெய்வம் போல வந்தீங்கம்மா, எனக்கு ஒண்ணும் தெரியறதில்ல. இங்க இருக்கிற இன்னொரு டீச்சர், கலியாணமே ஆகாதவங்க. ஆம்புள ஆளுகதா வருவாங்க. புள்ளக்கி என்னன்னு அவங்க எப்படிச் சொல்வாங்க?”

.....

ரேவு குழந்தையைப் பார்த்துக் கொஞ்சி விளையாடுகிறாள். சுற்றுச் சூழலே மறந்து போகிறது. மாஸ்டரும், ரங்கப்பாவும், சமையல் செய்வதையும், ரொட்டி பழம் என்று கொண்டு வைத்து ஜோதி உபசரிப்பதையும் ஒவ்வாததாகவே நினைக்கவில்லை.

“சின்னப்பொண்ணு...? குஞ்சுக்குட்டி?... தொப்பை வலிச்சிச்சா?” என்று கொஞ்சி முத்தமிடுகிறாள். அதன் செப்பு வாயை, குஞ்சுக் கைகளைத் தொட்டு ஆட்டி மகிழ்கிறாள்.

“இனிமே இவள நான் பாத்துக்கறேன். ஆமா... நான் பார்த்திக்கிட்டு, மரமே, செடியே, மலையே, பூவேன்னிருப்பேன். ஆமாம்... ஆமாம்...” இவள் சொல்லச் சொல்லக் குழந்தை கலகலவென்று சிரிக்கிறது.

“உங்கள் மாதிரி யாரானும் இருந்துட்டா, நான் தெய்வமேன்னு இருப்பேன்மா! நாங்க பேரும் அதிர்ஷ்டக்கட்டைங்க... சாப்பிடுங்கம்மா...” என்று ஜோதி பழங்கள், முறுக்கு, பிஸ்கோத்து எல்லாவற்றுடனும் காபியையும் வைத்து உபசரிக்கிறாள்.

“இந்தக் குட்டி தேவதையை வச்சுக்கக் கசக்குமா? ஜோதிம்மா! எனக்கு இவளப் பாத்துக்கிற ஆயா வேலை குடுத்திடுங்க. இவளுக்குப் பால் குடுக்க, நான் அஞ்சு மலை ஏறிக் கொண்டு வருவேன். என்ன மாஸ்டர்?”

ரங்கப்பா அவளை வியப்புடன் பார்க்கிறார்.

இப்படி ஒரு வாய்ப்பு நடக்க முடியாததாகவே தோன்றவில்லை. இந்த உலகில் கபடம் படியாத - அழுக்கு ஒட்டாத இடங்களும் இருக்கின்றன. அந்தப் பிள்ளை, இவளை வேண்டாம் என்று சொல்லமாட்டான். எங்கோ பெண்கள் விடுதியில் சமைத்துப் போட்டுக் கொண்டு, படித்து...

‘சை! அழகான பெண் குழந்தை. ஒரு பெண் குழந்தை வேண்டும்’ என்று அந்நாள் பரத்தைச் சுமந்த போது ஆசைப்பட்டாள். இப்போது மார்பில் பால் சுரப்பது போல் இன்ப அநுபவம் உண்டாகிறது.

‘ரங்கப்பா என்ன நினைப்பார்? மாஸ்டர்...’

‘ஆமாம்? மாஸ்டரின் மனைவி, இவளுடைய தாய் இறந்து போய்விட்டாளா? ஒரு படம் கூட இல்லையே?’

திருச்செந்தூர் முருகன், ஒரு பிள்ளையார், ஒரு சரஸ்வதி, லட்சுமி படங்கள் இருக்கின்றன. குத்துவிளக்கு ஏற்றி இருக்கிறாள். பின்னே, அருவி நீர் குழாயில் எப்போது கொட்டுகிறது. சில்லென்று இருக்கிறது. விறகடுப்பில்

சமையல் செய்கிறார்கள். அலுமினியம் குண்டான், சட்டி போன்ற கலங்களையே அடுப்பில் வைக்கிறார்கள்.

“உங்க டவுன் போல இருக்காதுங்க. இங்க விறகு கிடைக்கும். சமையல் செய்ய இதுதானுங்க சரி. ஸில்வர் பாத்திரம் இருக்குங்க... ஆனா, சாப்பிட, கொள்ள... மட்டும்தான்” என்று ஜோதி சொல்லும்போது, வெட்கப்படுவது போலிருக்கிறது.

“இதுதாம்மா நல்லது. நான் சின்னவளா இருக்கறப்ப, எங்கம்மா கல்சட்டியில் தான் குழம்பு காச்சுவாங்க, மோர் வைப்பாங்க. மண்சட்டியில் சோறு வடிச்சாலும் குழம்பு காய்ச்சினாலும் வாசனையாக இருக்கும்...” என்று ரேவு உற்சாகமாகச் சொல்கிறாள்.

ஏழரை மணிக்கு மணி வேலை முடிந்து வந்து விடுகிறான்.

சாப்பிட்டு முடித்த பின் வெகுநேரம் நெடுநாள் பிரிந்து வந்த உறவினர் போல் பேசுகிறார்கள். மணி தன் வண்டியோட்டும் அநுபவங்களைச் சொல்கிறான். யானைக் கூட்டம் கடந்து போனது, சிறுத்தைப்புலி, காட்டுப்பன்றி எதிர்ப்பட்டது, காடுகளில் திருட்டுத்தனமாக மரம் வெட்டிச் செல்லும் பெரிய கைகள், தந்தங்களுக்காக யானை வேட்டையாடப்படும் விவரங்கள் என்று சுவாரசியமாகப் பேசுகிறான்.

“ஆன்ட்டி, இவர் சொல்றது எல்லாம் உண்மைன்னு நம்பிடாதீங்க, பாதி ரீல் விடுவாரு...” என்று ஜோதி கிண்டுகிறாள்.

“இல்லங்க... இவகிட்டச் சொன்னா பயந்துப்பான்னு சொல்றதில்ல. இந்த வேலை வேணாம், விட்டுப்போட்டு, எதுனாலும் வியாபாரம் பண்ணிப் பிழைக்கலாம்பா. அது ஒரு வாழ்க்கையா?... வியாபாரம்னா, ஏமாத்துப் பிழைப்புத்தான். இப்ப... எவ்வளவு அர்த்தமிருக்குது இந்த வாழ்க்கையில்? நாலு பேருக்கு நாம் ஒத்தாசை பண்ண முடியிது. சும்மா சொல்லக் கூடாதுங்க. நம்ம துரை அண்ணனும் ரொம்ப நேர்மை. கண்டும் காணமயும்

கௌதம் பதிப்பகம்

பேசி: +91-94440-86888 www.gowthampathippagam.in

மூட்டைக்காரங்ககிட்ட சம்பாதிச்ச துட்டைக் குடிச்சிட்டுக் கொண்டாட்டம் போடும் ஆளுங்க போல கெடையாது. இந்த அபாயத்தில், தருமந்தாங்க நம்மக் காப்பாத்துது...?”

அந்த வரிசையில் இருக்கும் இன்னொரு ஆசிரியர் வீட்டைத் திறந்து, அவர்களுக்குப் படுக்க வசதி செய்கிறார்கள்.

சில்லென்ற - நிசப்தமான அமைதி. குளிர் தெரியாத கதகதப்பான பத்திரமான அறை. படுக்கை.

ரேவுக்கு மனக்கிளர்ச்சியில் உறக்கம் பிடிக்கவில்லை.

துன்பத்தின் நிழல்படியாத கற்பனைகள்.

இங்கேயே... இங்கேயே அவள் தங்க வேண்டுமே!...

இந்தப் புள்ளியில் மனம் உறுதியாக நிலைக்கிறது.

*****

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.devicornor.com
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.in, www.dharanish.in, www.dharanishmart.com